

Takács Piroska

Ébredés...

Árnyék...

Alexandra

Félelemben éltem. Félttem a világtól és az emberektől.
Mégis... talán... legjobban önmagamtól rettegetem.
De akkor...

1. fejezet

Naplóba rejtett titkok

Sötétség uralt mindent. Émelyegtem a levegőben terjengő vérszagtól. Lépteket hallottam. Elhatalmasodott rajtam a félelem. Vakon tapogatózva indultam előre. A padló síkos és nedves volt, a falak pedig nyirkosak. A léptek egyre csak közeledtek. A szívem vadul dübörgött a mellkasomban. Olyannyira, hogy szinte már fájt. Levegő után kaptam. Megvető kacaj szállt felém. Futásnak eredtem. Végül megcsúsztam és elesettem. Hirtelen vakító fény támadt. Pislogva pillantottam fel. Nem láttam semmi mást, csak egy éjfékete, gonoszul csillámló, kegyetlen szempárt. Tudtam, hogy nincs menekvés. Maga a halál jött el értem.

– Ne... – nyöszörögtem.

Saját, remegő hangomra ébredtem fel. Minden porcikám izzadságban úszott. Rám tapadt a hálóingem. Ledobtam magamról a takarót. Úgy éreztem, mindjárt megfulladok. Még mindig félttem. Reszketve kapkodtam levegő után. Teljesen kiszáradt a torkom.

Kint vadul süvített a szél. Egy faág megkocogtatta az ablaküveget. Hideg bizsergés futott végig a hátamon. Felültem és gyorsan felkapcsoltam az olvasólámpát. Körülnéztem.

Nem láttam semmi furát. A következő pillanatban már nyúltam is a naplómért, hogy megoszthassam vele kétségbeesett gondolataimat.

„Kedves naplóm! Féltve őrzött titkaim tudója. Csakis te ismered azt az Alexát, akit mindenki elől rejtegetek. Azt a tizennyolc éves lányt, akit rémálmok gyötörnek és lassan már fél mindentől és mindenkitől.

Mindjárt kezdődik a sulis. Jön az utolsó év, az érettségi. Semmi kedvem visszamenni. Szürkének és semmitmondónak érzem ott magam. Egyszerűen kilógok a sorból. Nem illek oda.

Amióta ezek a szörnyű rémálmok az örületbe kergetnek, minden egyre csak nehezebb. Villogó szemek, sikolyok, körmök kaparászása...

A mai volt a legrémisztőbb. Szinte még mindig érzem a vér szagát. Minden olyan valóságosnak tűnt.

Elnyel a sötétség, miközben tehetetlenül vergődök a valóság és az álmok csapdájában. Végtelenül magányos vagyok. Félek, ha bárkinek is mesélnék arról, hogy mi zajlik le bennem, bolondnak hinnének. Bár, ha jobban belegondolok, amúgy se nagyon lenne olyan, akivel megoszthatnám a problémáim. Testvérem soha nem született, barátaim meg nincsenek. A szüleim pedig állandóan dolgoznak. Lassan több időt töltenek a gyárban, mint itthon. Látom rajtuk, hogy kezdenek teljesen kimerülni. Nem terhelhetem őket még ezzel is. Halálra rémülnének...”

Ott ültem az íróasztalomnál a naplóm fölé görnyedve. Már sötétedett. Egyedül voltam. Anyuék az esti műszakot töltötték a gyárban. Annyira remegtek a kezeim, hogy alig tudtam írni. Eddig csak a rémálmok nyugtalanítottak, de most minden megváltozott.

„Drága naplóm! Titkaim őrzője. Ma valami hátborzongató dolog történt velem. Elsétáltam egy kórház előtt és akkor egészen váratlanul furcsa érzés fogott el. Valamiért be akartam menni. Ez az érzés szinte már kényszerré vált bennem. Így visszafordultam és bementem. Nem értettem miért, de a harmadik emeletig meg sem álltam. Ott megtorpantam egy kórterem előtt. Egyetlen beteg feküdt bent. Egy húszas éveiben járó, szőke lány. Valaha biztos szép volt, de mára már törékeny, elnyűtt testben tengődő léleknek látszott. Csövek lógtak ki a testéből, bőre fakó és repedezett volt. Nehézkesen felém fordította a fejét. Kék szemei üvegesek voltak, mintha nem is tudná, hogy ki ő és hol van. Csak némán lebegett élet és halál között. Már a látványától is betegnek éreztem magam. Akaratlanul közelebb léptem hozzá és akkor minden megváltozott körülöttem. A nappali zajok elcsendesedtek. A látogatók, a szaladgáló nővérek és az orvosok eltűntek. Sötét lett. Lámpák sárga fénye pislákol mindenhonnan. Levegőt sem tudtam venni, mikor megláttam. Minden olyan gyorsan történt. Egy tejfehér szemű férfi hajolt a lány fölé. – Add nekem – suttogta. A lány csak nyöszörgött, mikor az a valami megragadta a vállait. Sikítottam volna, de nem tudtam. Forogni kezdett körülöttem a világ, majd minden elsötétült. Egy kórteremben ébredtem fel. Kiderült, hogy elájultam a folyosón. Persze senkinek nem számoltam be arról, mit láttam, vagy inkább képzeltem. Behívták a szüleimet és alaposan kivizsgáltak. Nem találtak semmit. Így estére már haza is engedtek. Anyuék nem értették, mit kerestem a kórházban. Muszáj volt hazudnom. Könnyű volt beadni nekik, hogy hirtelen rosszul lettem és bementem. Szegénykéim annyira megijedtek. Sajnálom őket.

Vajon mi lesz velem? Hogy tudnék megküzdeni azzal, ami lejátszódik bennem? Nem vagyok bátor! Nem vagyok erős! Csak egy magányos lúzer.”

Fordultam egyet az ágyban. Felsőhajtottam. Hajnali öt múlt, de már három óta fent voltam. Azok a mocskos rémál-mok nem hagytak pihenni. Már nem is emlékeztem arra, mikor aludtam utoljára egy jót. Ma volt az első tanítási nap. Ez kicsit sem lendített az amúgy sem létező jókedvem. Pláne azzal a tudattal, hogy nem voltak meg a tankönyveim. Még nem tudtuk őket kifizetni. Haladékot pedig nem kap-tunk. Azt mondták, amíg nincs pénz, nincsenek könyvek. Erre bizony szeptember végéig várnom kellett. Lélekben felkészültem a sok cikizésre, amit majd ezért kapni fogok a suliban. Hogy elűzzem a rossz gondolatokat, inkább felkel-tem és elmentem fürödni.

Miután felöltöztem, a tükörhöz léptem. Felnyögtem a lát-ványtól. Borzasztóan festettem. Smaragd zöld szemeim alatt karikák ültek. Nyúzott, falfehér arcomon még a púder sem javított valami sokat. Embert próbáló feladatnak tűnt kifésül-ni, hosszú, aranybarna hajam. Mikor megbirkóztam ezzel is, rutinos mozdulatokkal befontam. A ruháimat nézve is csak lemondóan legyintettem. Ősöreg pulóver, régi, kopott nad-rággal.

– Ezen nem lehet segíteni! – állapítottam meg.

Mikor beértem a suliba, az egyik titkárnő egy nagy cso-maggal, mosolyogva jött felém.

– Meghoztam a könyveid – jelentette ki.

Nem értettem a dolgot.

– Mégis kaptam haladékot? – kérdeztem.

– Nem! Ki vannak fizetve.

– Ez csakis tévedés lehet – ráztam meg a fejem.

– Nem. Nem – erősködött a titkárnő. – Ki vannak fizetve, a tieid!

– Ki fizette ki? – bukott ki belőlem a kérdés.

Erre csak mosolygott.

– Ezt nem áll módomban elmondani. Én is csak egy al-kalmazott vagyok itt, Alexandra.